

е издадена въ паметниците на Н. Костомарова подъ име легенда за братството, е могла да бжде земена изъ латинските источники. Че въ тие легенди не е било нищо собствѣнно богомилско, можемъ да видиме баремъ изъ слѣдующиятъ разсказъ.

Провъ, синьтъ на царь Симиклея, който желалъ да види Христа, отишълъ да събира отъ подданниците си данокътъ, защото баща му ослѣпѣлъ. Провъ събиралъ данокътъ съ голѣмъ трудъ, дорде са не срѣсналъ съ такавъ единъ човѣкъ, който нарѣкалъ себѣ си Еммануилъ. Той билъ самъ Христосъ. Еммануилъ влѣзалъ въ единъ градъ и когато поискалъ, щото гражданете да отдадатъ божиего богу, то Провъ на единъ пжтъ събралъ множество богатства. Провъ заключилъ съ него братство, Христосъ записалъ това братство на хартия и казалъ: проклѣтъ да бжде онзи човѣкъ, който е сътворилъ братство и не вѣрва въ него. Послѣ това Еммануилъ отишълъ въ рѣката, земалъ риба и далъ я на Прова. Като са вжрналъ дома си, Провъ съ очите на тая риба излѣчилъ слѣпотата на баща си, съ стомахътъ ѝ — „проказата“ на майка си; а съ жлчката избавилъ своята жена отъ нечистиятъ духъ, когото тя имала въ себѣ си. Когато Провъ разказалъ на баща си за своята срѣща съ Еммануила, то царь Симеклей узналъ, че Провъ са е побратимилъ съ Христа. Въ това време Христосъ са появилъ предъ тѣхъ на далечно разстояние и изчезналъ.

Тая легенда е пакъ имала отношение камъ народните нрави: тя дава освѣщение на обичайтъ, съ които са укрѣплява братството и който са е съхранилъ и до тая минута твжрде наглѣдно у